

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА ОЧИМА ХЛІБОРОБА

Читайте стор. 4

Всі - на ярмарок!

ТРАДИЦІЙНИЙ СОРОЧИНСЬКИЙ ЯРМАРОК розпочався 21 серпня. На відвідувачів чекає велика культурно-мистецька програма за участі українських зірок шоу-бізнесу та численних фольклорних колективів. Дійство триватиме по 25 серпня включно в селі Великі Сорочинці Миргородського району, що на Полтавщині. Сорочинський ярмарок - це універсальна виставка-ярмарок, що проходить на площі в 16 га під відкритим небом і щороку збирає багатотисячний загін учасників. До початку цього річного свята прокладено нові дороги, створено додаткові санітарні зони, замінено електрообладнання, збудовано нові павільйони в містечку майстрів. Перенесена на інше місце і фактично заново побудована головна сцена. Відбулася також реорганізація ярмаркової території, всі кафе і ресторани будуть розташовані в окремому секторі. Організатори обіцяють підвищити вимоги до закладів громадського харчування, до їх зовнішнього вигляду, санітарного стану, обладнання, меню української кухні. Окрім власне ярмарку і концертів, тут будуть проводитись вистави, конкурси та розіграші призів і подарунків.

«Відбили» у рейдерів СФГ, а суд відправив «чорного» реєстратора в СІЗО

Втручання депутатів Зеленського та Агро-Продовольчої ради допомогло відбити у рейдерів господарство.

Мін'юст сьогодні скасував рішення про перереєстрацію фермерського господарства Кондратюків на підставних осіб. Про це повідомив голова Агро-Продовольчої ради Іван Слободяник на сторінці в ФБ.

«Нарешті «адмінкомісія» Мін'юсту скасувала перереєстрацію СФГ Кондратюків на «підставних» осіб. Подякуємо ще раз Мар'яну Заблоцькому, Миколі Сольському та Денису Монастирському за небаїдужість! Там це базато роботи, але разом з Анатолієм Гайворонським триматимемо руку на пульсі. Якщо маєте випадки, де є проблеми для аграріїв, — пишіть — в міру сил будемо включатись!», — зазначає Слободяник.

Нагадаємо, що за останні три місяці в Дніпропетровській області загадковим чином загинули троє власників великих сільськогосподарських підприємств (СФГ «Кондратюк», ФГ «Дар» та ТОВ «Карат плюс»). Незадовго до або через деякий час після трагедії господарства загубили загадковим чином перереєстрували.

Ситуація довкола віджимання бізнесу у цих господарствах почала змінюватися на краще після втручання у ситуацію голови Агро-Продовольчої ради Івана Слободяника: він записав відеозвернення до влади, яке набрало вже більше 350 тис. переглядів, а також фермерського активу Дніпропетровщини.

Згодом Рада ініціювала розгляд цих випадків на спеціальній зустрічі з майбутніми головами аграрного та правоохоронного комітетів Верховної Ради: Миколою Сольським та Денисом Монастирським, а також нардепом від «Слуги народу» Мар'яном Заблоцьким. Вони взяли це питання на особистий контроль. І донесли його деталі до Генпрокуратури, МВС та Мін'юсту.

Нагадаємо, 9 серпня депутати від партії «Слуга народу» зустрілись з родичами вбитих фермерів.

Державного реєстратора, від незаконних дій якої завдано збитків на суму майже 150 млн. грн, взято під варту відповідно до рішення Апеляційного суду Дніпропетровської області, повідомляє прес-служба облпрокуратури.

«Суд погодився з доводами прокуратури області щодо обрання запобіжного заходу державному реєстратору, яка підозрюється у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.3 ст.365-2 КК України (зловживання повноваженнями державним реєстратором, що спричинило тяжкі наслідки)», — ідеться в повідомленні.

Під час досудового розслідування встановили, що державний реєстратор виконавчого комітету однієї з міських рад Донецької області, діючи умисно, на підставі підроблених документів перереєструвала селянське господарство померлого фермера (СФГ «Кондратюк») на іншу особу. Реєстратор просто вніс відповідні зміни до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань.

Раніше на початку червня 2019 року власник і керівник фермерського господарства «Кондратюк» Сергій Кондратюк був знайдений мертвим.

Внаслідок злочинних дій державного реєстратора законному власнику фермерського господарства спричинено майнову шкоду у розмірі майже 150 млн. грн.

Суд першої інстанції клопотання прокурора про застосування до підозрюваної запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою задовольнив частково та обрав запобіжний захід у вигляді нічного домашнього арешту.

Водночас Апеляційний суд Дніпропетровської області взяв до уваги усі доводи прокурора та 16 серпня 2019 року обрав державному реєстратору запобіжний захід у вигляді тримання під вартою з можливістю внесення застави у майже 15 млн. грн.

Крім того, за ініціативи прокуратури області Міністерством юстиції України скасовано зміни, внесені підозрюваною до установчих документів фермерського господарства.

Досудове розслідування триває.

Схід-Захід

Коли потяг у даль загуркоче...

Про завершення війни й інше

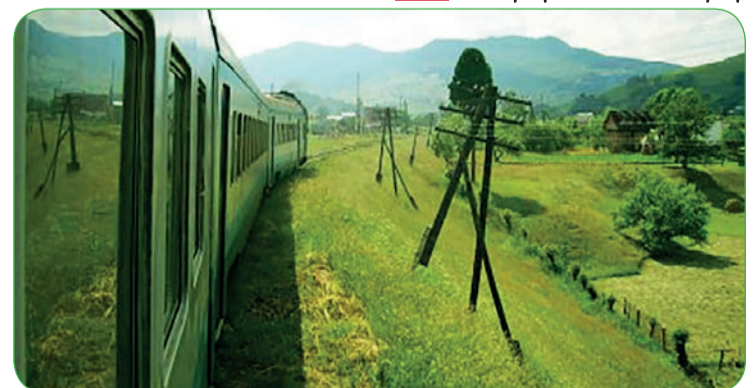
Іван МОРОЗ

ІВПЕРШЕ, і не вперше, коли мандруєш до Західної України, мимоволі дивуєшся величчю нашої держави. І день, і ніч мчить швидкий поїзд Дніпро – Трускавець, а за вікном переважно поля і поля Січеславщини, Кропивниччини, Черкащини, Вінниччини і Хмельниччини, нерівномірно пересипані селами і містечками, балками та гайками, зрідка річками. Лиш вранці другого дня починається польова Тер-

нопільщина. Ще перед нею поступово змінюються наголоси у певних словах та дещо пришвидшується вимова пасажирів, що заходять. У дорозі люди мають вільний час, тому спільна розмова зав'язується швидко. Одрозуміло, що скрізь у великій нашій Україні людей найдужче турбують ті ж самісінькі проблеми.

- Я би очі тому повидирала, хто агітує селян продавати свою землю, - обурюється намірам влади білява тлуста, за її словами (тобто повна), середніх

літ Олеся з Борщівського району Тернопільщини. - Та це ж наша найліпша природна страховка! І для нас, і для дітей, онуків і правнуків, і далі й далі! Ну дадуть за пай три, шість чи скільки там тисяч доларів, чи надовго їх стачить? Та вони за рік-два підуть, як за водою... А далі як жити? Тепер щороку за два гектари паю маємо вісім керців (центнерів – прим. авт.) пшениці, два мішки цукру, обробіток городу, солому для корови. Хто не хоче того всього, отримує гроші. У нашому селі, як розпаювали колгоспну

рілью, жодна людина не продала свою землю! Як без зерна можна тримати свиней, курей, гусей? Хіба на нашій з чоловіком мінімальні зарплати можна прожити? Діти вже одрізнені, оце провідувала родину сина в Кам'янському, онук щойно народився. Працюю в медицині, кажуть, зарплата чотири ти-

сячі, на руки не дають і три. За два роки матиму стажу 35 літ і 55 років віку, то чому я не маю права піти на пенсію? Як діджати ті 60 літ, коли вже напосіла хвороба? Ви не чули, повернуть жінкам право виходу на пенсію в 55, якщо є 35 років стажу?

Продовження - стор. 5

- Сергію Володимировичу, створене у серпні 2016-го для обслуговування членів Асоціації ТОВ «Фермерів та приватних землевласників», офіс якого в Дніпрі на вулиці Старокозацькій, 52, в кімнаті Асоціації № 359, відзначає свій трирічний ювілей. Як з врахуванням набутого досвіду діє Товариство сьогодні?

- Надійно юридично і організаційно допомагаємо фермерам краю в збуті вирощеного урожаю, закупаємо міндобрива і засоби захисту рослин за прийнятними цінами у виробників. Коло наших партнерів-хліборобів постійно зростає. Формуємо великі партії зерна по 300, 500 тонн для більш вигідної реалізації на ринку, використовуємо власні зерновози ТОВ для здешевлення перевезень. Налагодили добрі партнерські стосунки і з відомими експортерами збіжжя «Нібулоном», «Олейною» тощо. Працюємо виключно за безготівковими розрахунками, з ПДВ, все як має бути за законом. Це дає певні бонуси Товариству. У Васильківському районі, для прикладу, одне з фермерських господарств, щоб звільнити місце в складі, нашвидку вирішило продати частину зерна невідомим людям за гарну ціну. Скільки вже таких випадків сталося – але вони й досі повторюються, на жаль! Ті приїхали, урожай забрали, і обіцяні гроші дали. За лічені хвилини залітає друга бригада, мішок на голову – де гроші? Розрахунок готівкою з невідомими є вкрай небезпечним для хліборобів, існує ризик стати об'єктом шахрайсько-грабіжницької «схеми». Товариство, застосовуючи безготівковий розрахунок, йде в ногу з часом в цьому плані.

- Попри певні природні несподіванки, цей рік виявився урожайним...

З приємністю зауважу, що усі хлібороби України щойно завершили збір ранніх зернових та зернобобових культур. Причому з дещо кращою за минулорічну середньою урожайністю пшениці – 38, 6 цнт/га проти 38, 2 цнт/га торік, загальний вал ранніх зернових біля 29 мільйонів тонн. Фермери Січеславщини через червневу посуху отримали по 36, 5 цнт/га, проте пшениця майже вся другого і третього класу, практично немає фуражної. А рекордні намолоти в аграріїв Тернопільщини – 65, 4 та Хмельниччини – 56, 8 цнт/га. Високий урожай дав не надто значні стартові ціни для закупівлі зерна – 4 200, 4 300 гривень за тону, які вже дещо зросли.

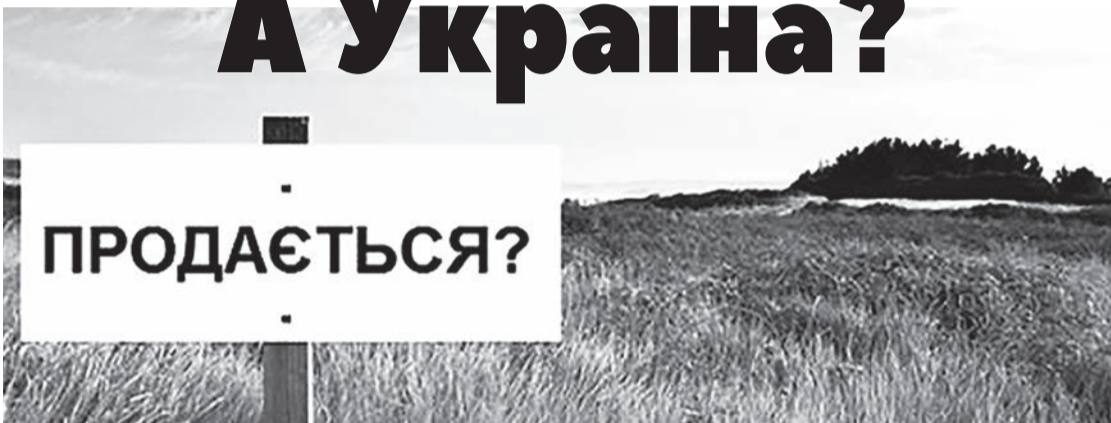
- А які результати жив у провідних аграрних державах світу?

- Вони сприятливіші для українських хліборобів, особливо у порівнянні з Північною Америкою. Там через зливи в основних зернових штатах Арізоні, Канзасі, Оклахомі та в Канаді недобір валу пшениці проти минулорічного сягає мінус 0, 6%, у нас хлібний вал більше на приблизно 3%. З другого боку, суттєво додали і хлібороби Австралії – біля 19%. Світові ціни на пшеницю виросли приблизно на 0, 7%. Прогнозуємо традиційне суттєве підвищення її вартості з другої половини листопада до 25 грудня, далі йде місяць Новорічних свят. Другий етап зростання цін почнеться після свят, всього це складе десь до тисячі гривень за тону.

Більше століття тому титан праці, поет, публіцист і доктор філософії Іван Франко, 163-тя річниця з дня народження якого відзначається Україною і світом за тиждень, дійшов логічного висновку «Селянин без землі нічого не вартий». Перефразовуючи цей вислів Каменяра, котрого за послідовний соціальний захист українців австрійський уряд чотири рази кидав до буцегарні (!), можна сказати, що і село без своєї землі теж не має великої цінності. І селянин, і українське село як спільнота людей, що живуть і трудяться на землі, опинилися весною перед новими реаліями – ймовірного скасування ще до Новоріччя мораторію на продаж земель сільгосппризначення. Згодом гарячкова ейфорія стихла, і 8 серпня президент В. Зеленський заявив: «Ринок землі в Україні буде запущений в 2020 році».

Завершити земельну реформу, започатковану ще на початку 90-х, намагався не один український уряд. Але не було єдиного, виваженого підходу парламенту до цього вельми непростого питання. Як і належного інформування суспільства. Про давні і нові українські та світові виклики, що стоять цього року перед фермерами і власниками землі Придніпров'я, та і усієї України, розмовляємо сьогодні з відповідальним за зовнішньоекономічні зв'язки Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області Сергієм Ушаковим.

Село без землі нічого не варте... А Україна?

- А який прогноз ситуації з олійними культурами?

- Реалізація соняшнику почнеться з 10 вересня, динаміка цін буде приблизно такою ж, як і з пшеницею. Перед Новим роком вони зростатимуть, потім свята, опісля теж буде рух догори. Хліборобам, у котрих є приміщення для зберігання цих культур і є за що провести осінні польові роботи, раджу не поспішати і сподіватися на кращі ціни. Дещо дивна, проте закономірна ринкова метаморфоза відбулася з соняшником після того, як Україна стала лідером за його валом. Раніше ми вирощували 12 мільйонів тонн, потім 14, але ціна впала з 12 тисяч гривень за тону до 10-ти! Тому варто виробляти лише 10 – 11 мільйонів тонн соняху, це наша світова ніша. Ця культура, до речі, через глобальне потепління заходить у північні області України, як і кукурудза, чого раніше не було. У південних районах Дніпропетровщини кукурудзи вже практично немає, а Полтавщина вже повністю перейшла із зони Лісостепу до Степу.

- Що Ви порадите хліборобам нашого краю у зв'язку із такими відчутними змінами клімату?

- Пора думати про тверді сорти пшениці. Досвід південних штатів США, Бразилії, Казахстану щодо їхнього вирощування є багатопитим, варто його добре вивчити і діяти. Це маржинальна культура, тобто за дещо меншої урожайності прибуток з гектара більший. Адже тверді сорти йдуть на виробництво макаронів, спагеті, лавашів для арабських країн, тому її ціна приблизно на тисячу гривень за тону вища. Є і озима кукурудза, яку вирощують в США. Дуже цікавим для фермерів є ринок органічної продукції. До речі, існують міжнародні гранти для проведення сертифікації господарства, яка займає близько року. Обсяг ринку

органічної продукції лише в Європі сягає вже 300 мільярдів євро! І він постійно зростає. Іспанія, Польща й інші країни переходять на органічне виробництво. Пора і нам більш серйозно думати про органічний напрям, щоб світові запити і наші можливості були в гармонії.

- Сергію Володимировичу, Ви відомий в Україні противник відкритого продажу орної землі, якого в Києві підтримали учасники міжнародної конференції «Зерно Причорномор'я» зі 120 країн. Чим загрожує такий крок?

- Загроз дуже багато. Земля є основним стратегічним ресурсом нашої держави, подарованим Всевишнім. Як можна продавати рідну українську землю – свій відновлюваний ресурс? Кому? За скільки? Та земля, основне джерело продуктів харчування людства в його тисячолітній історії, практично не має ціни! Огі 100 тисяч гривень за гектар ріллі, які розглядаються новою владою в якості стартової ціни за гектар ріллі з Нового року, насправді є фантиками. Тобто скляними бусами, за які колонізатори Америки вимінювали в індіанців їхню землю. Невже ми не порозумнішали з того часу? Дивіться, за 20 років оренди власники паїв уже отримали подвійну сучасну ціну землі – всього за 2 десятиліття! А вона ж даватиме прибутки і впродовж наступних 20, 200 та 500 років, вам та вашим нащадкам! А тим, хто працює на землі, про продаж і думати гріх. Повірте, у світі безліч людей, які залюбки куплять нашу землю. Продавши раз, ви більше ніколи не зможете її купити, затямте це! Продаж землі – це усвідомлена крадіжка її в наступних покоління! Допускаю, родина ветеранів, яка не має нащадків, може продати землю, але виключно державі. Земля має на-

лежати тим, хто живе і трудиться на ній в селі!

Кажу це усім власникам, сам я не маю землі. Довелося чимало працювати за кордоном, повірте, далеко не скрізь є вільний її продаж по 100 чи 200 гектарів в одні руки, як теть бездумно пропонується. Ізраїль процвітає і без ринку землі, аграрії обробляють її виключно на правах оренди. А не продаючи тому, що десятиліттями йде війна, і в разі оголошення продажу землі араби скуплять її не за добу навіть, а за лічені години! А в нас триває війна з Росією. Хіба росіяни не зможуть скупити нашу ріллю через підставних осіб? А китайці, арабські шейхи, багаті європейці, американці тощо? Де стовідсоткова гарантія, що цього не станеться? Її ніхто не дасть.

Не забувайте і про вітчизняні агрохолдинги, які теж не проти додати десятки і сотні тисяч гектарів до вже зібраних ними латифундій завдяки емпітевізису тощо. Новій владі насамперед варто організувати перевірку законності руху земельних паїв з 8 серпня 1995-го, дати виходу Указу про розпаювання земель колективної власності. Щоб повернути землю колишнім власникам, принаймні пенсіонерам, які не усвідомлювали наслідків поспішного кроку з дарування ріллі, чи їхнім спадкоємцям і т. п.

По-третє, маємо негативний досвід з приватизацією основних фондів держави, заводів і фабрик. Тоді теж були гучні тьохкання і палкі запевнення про загальну благодать для всіх. Але згодом усе розпайоване майно дивним чином опинилося в руках кількох спритних людей. За копійки! Те ж саміське буде і з землею. Лише уявіть собі, які війни можуть статися при цьому, беручи до уваги наші не діючі закони і не реформовану правоохоронну систему? Коли вже кілька років правоохоронці «законно» віджимають урожай у фермерів, практично на очах у га-

ранта Конституції і Генпрокурора? І коли вже гинуть за землею фермери, то те ж буде і з продажем землі! Навіщо нашим селам такі війни? Більшість власників землі, які здають її в оренду, тримають корів, свиней, кіз, гусей, індиків, курей тощо, бо мають зерно для годівлі. А коли землю продадуть, годувати худобу буде нічим. За що житимуть ці люди, чим займатимуться? Подадуться в місто чи за кордон, бо є безвіз. Зникнуть і ті робочі місця, які є, адже великі агрохолдинги працюють за принципом приїхав-посіяв-зібрав-поїхав. Сніг у селах протортати взимку, косити узбіччя сільських доріг влітку, як наші фермери, вони не будуть. Існує і пряма загроза великого переселення на українські продані землі інших народів. Коли Францію повністю наповнять араби, що відбувається зараз, вони підуть в інші країни.

По-четверте, нам на найвищому державному рівні слід якнайретельніше вивчити «підводні камені» продажу землі в інших державах. У Аргентині, де транснаціональні корпорації скупчили більшість земель і вивезли все вирощене зерно, був майже голод. У Польщі спочатку діяв відкритий ринок землі. Згодом виявилось, що значну частину площ купили німці й голанці. Тому новий уряд надав переважне право купівлі ріллі Земельному банку Польщі. У Франції 40% земель належить державі, у Канаді значна частина ріллі у власності держави і окремих штатів. А у нас щороку аграрний сектор дає 7 – 10% приросту і вже 39% валютних надходжень, навіщо ж це ламати? Для чого розвалювати те, що добре працює, руйнувати усталені виробничі стосунки?

- З чого слід почати новій владі?

- З подолання корупції і відновлення інфраструктури, перш за все доріг. Інвесторів перш за все цікавить безпека ведення бізнесу, відсутність митних бар'єрів, надійні шляхи сполучення. В надрах України є практично вся таблиця Менделєєва, можна деякі галузі, наприклад титанову чи уранову в Жовтих Водах, або газову в Донбасі, віддати іноземцям у концесію. Надто мляво розвивається альтернативна енергетика, це наш величезний, майже незаграний, ресурс. Як і туризм, до речі. Вкрай мало дає бюджету автомобільна галузь - в розвинених країнах це біля 20% ВВП і зайнятих працівників. Варто взятися за випуск українських електрокарів, енергомодернізацію житла. Необхідно запровадити диференційований підхід до сплати податків – чим більшу зарплату чи дохід отримує людина, тим більше відає державі на армію та соціальні потреби – від 0 до 80%. Так у всьому світі, а ми до цього досі не дійшли. Добре було б для селян, які хочуть займатися фермерством - тваринництвом, рослинництвом, садівництвом, бджолярством, птахівництвом, городництвом, нішевими культурами, переробкою сільгосппродукції, запровадити 5-річне звільнення від податків і ЄСВ, дати їм замість мільярда Косюка підтримку, щоб могли швидше стати на ноги.

- Дякую за розмову і слушні поради, Сергію Володимировичу! Сподіваємось, що вони дійдуть до розуму і серцець власників землі і діючих слуг народу.

Вів розмову
Остап ВЕРНИГОРА.

! У суспільстві, де панує справедливість, соромно бути бідним та нікчемним; якщо ж справедливості немає – соромно бути багатим та відомим Конфуцій

Понад 43 відсотки підтримки на виборах: 124 місця за партійним списком і ще 130 місць за мажоритарними округами. Цей безпрецедентний для парламентських виборів в Україні результат показала партія, яка вийшла на політичну арену менше, ніж півроку тому – «Слуга народу».
Якщо головною інтригою всіх попередніх перегонів було те, які партії та мажоритарники зможуть об'єднатися і створити більшість у Верховній Раді (коаліцію), то цього разу все очевидно. Простий математичний розрахунок. Щоб сформувати коаліцію, потрібні 226 депутатів. У нинішній же ситуації, якщо до 124 списочників додати 130 мажоритарників, виходить 254 «слуги народу» – не просто необхідна кількість нардепів, а навіть із запасом. Тож вперше в українському парламенті буде монобільшість з однієї політичної сили, якій для створення «свого» порядку денного не потрібні будуть союзники. Напередодні нового політичного сезону спецпроект «Вибори вибори» вирішив дослідити, у чому полягатиме суперсила «Слуг народу» у парламенті, а в чому – їхня слабкість і навіть небезпека для них.

Питаннячко СУПЕРСИЛА МОНОБІЛЬШОСТІ:

МОЖЛИВОСТІ

Конституція каже: монобільшість має всі повноваження коаліції. При цьому головний закон країни не надто вже й наділяє «провладних» депутатів повноваженнями – до них належить лише подання президенту кандидатур прем'єра та міністрів (окрім міністрів закордонних справ і оборони).

Втім, силою монобільшості або коаліції є якраз не широта повноважень, а відсутність обмежень щодо її діяльності. Фактично, вони можуть проголосувати будь-які законопроекти, постанови та поправки, крім змін до Конституції – для цього треба вже 300 голосів.

Це дає монобільшості дуже великі можливості. Фактично, якщо «слуги народу» не розсваряться, не перебіжуть в інші фракції і залишаться єдиною командою, вони зможуть ефективно працювати.

«Можна ухвалювати позитивні законопроекти, які до цього неможливо було ухвалити через спротив якихось зацікавлених груп впливу. Можна ухвалювати законопроекти, які є непопулярними в суспільстві. Наприклад, ті, які стосуються земельної реформи», – каже політичний експерт Олексій Мінаков.

Однак «провести» у парламенті можна як за позитивні речі, так і за негативні, зазначає Мінаков. Це саме той випадок, коли кількість не завжди означає якість.

«Відкрита дорога і до ухвалення сумнівних законопроектів, які визначаються політичною доцільністю і суперечать праву – наприклад, щодо проведення дострокових місцевих виборів», – попереджає експерт.

Звичайно ж, одноосібна більшість у Раді не завадить «Служі народу» виконати обіцянки зі своєї передвиборчої програми, серед яких – запровадження механізму референдуму, народного вето на законопроекти, відкликання народних депутатів, переведення державних послуг у режим онлайн, перезапуск антикорупційних органів та ін.

Та й очікування українців від президента теж цілком можна буде виконати за допомогою більшості «слуг народу» у Верховній Раді.

Нагадаємо, згідно з опитуванням КМІС, від Володимира Зеленського чекають таких кроків, як зниження тарифів на комунальні послуги, подання до парламенту законопроектів про зняття недоторканності з депутатів, суддів, президента, пришвидшення розслідування найбільш резонансних корупційних злочинів і т.д.

Ці та інші вимоги президент зможе реалізувати уже з цього вересня – за допомогою більшості «слуг народу» у Верховній Раді.

Важливо, що, маючи 254 депутати з необхідних 226 для прийняття законопроектів, у «Слуги народу» вже не вийде звинуватити у блокуванні голосувань політичних конкурентів чи колег з інших фракцій. Тому великі можливості накладають на монобільшість нової Ради ще більшу відповідальність.

ОПОЗИЦІЯ?

Наявність монобільшості дає «Служі народу» можливість розподіляти між собою ключові парламентські посади. З очільниками комітетів у партії вже

визначилися. Також «слуги народу» можуть повністю заповнити президію Верховної Ради – крісла спікера, його першого заступника і заступника. А вже пости призначають звичайним голосуванням у 226 голосів.

Представники однієї політсили можуть стати й головами ключових комітетів. Так, «Слуга народу» може повністю диктувати порядок денний нової Ради і вирішувати, які законопроекти розглядатиме парламент.

Адже, перш ніж потрапити у сесійну залу, законопроект проходить тривалий шлях розгляду, в тому числі у трьох ключових комітетах – профільному, євроінтеграційному та антикорупційному. Якщо ж посади голів усіх цих комітетів обійматимуть «слуги народу», є ризик, що законопроекти опозиціонерів не просто проваляться на голосуванні, а й узагалі не будуть туди допущені.

Стримувати та контролювати коаліцію в парламенті повинна опозиція.

Широкі повноваження опозиції мали б урівноважувати вплив більшості у парламенті. У таких випадках як наявність монобільшості – тим більше.

Проте в українській правовій системі немає законодавчих гарантій для опозиції. Чіткі повноваження мали би бути прописані в регламенті, проте під час зміни Конституції у 2014-му році про опозицію якось забули. Перейшли до парламентсько-президентської республіки, але на рівні закону не надали опозиції гарантій, які б забезпечили демократичну роботу парламентської системи.

У хороших демократичних

традиціях опозиційні фракції отримують керівництво в контрольних комітетах парламенту. Йдеться про регламентний, антикорупційний та комітет свободи слова. У сучасних реаліях це має особливе значення.

У регламентному комітеті проводиться попередній розгляд питань про зняття недоторканності та затримання нардепів. Комітет запобігання корупції перевіряє кожен проект закону на наявність корупційних ризиків та частково забезпечує діяльність новостворених антикорупційних органів. Комітет свободи слова стежить за захистом преси.

Однак монобільшість може й не дотриматися цієї традиції та

роздачу можуть потрапити саме ті політичні сили, які роками обіцяли виборцям зняття депутатської недоторканності. Наприклад, «Батьківщина» або «Європейська солідарність». Заробляючи бали на вибори, тепер вони можуть постраждати від свого дітиська.

Є лише один балансир, який може впливати та монобільшість. Якщо для більшості голосувань інші фракції майже не відіграють ролі, то для змін у Конституції «слуг народу» все одно замало. А вже таке голосування передбачає щонайменше 300 голосів.

У такому разі «слугам» доведеться шукати політичні компроміси з іншими фракціями в парламенті. І, можливо, такі до-

на що здатні «слуги народу» у Верховній Раді?

поставити на посади голів цих комітетів своїх партійців.

Якщо уявити, що кожен із них очолюватиме представник монобільшості, можна припустити, що комітет не контролюватиме владу, а, ймовірно, їй потуратиме.

РИЗИКИ

Феномен «Слуги народу» у тому, що молодосвідчена партія з переважно невідомими виборцям прізвищами та обличчями змогла у короткий термін отримати ледь не 50%-ву підтримку українців на виборах. Очевидно, що причиною такої довіри є високий рейтинг Володимира Зеленського. Тож битву за місця у Верховній Раді виграла не партія, а бренд президента.

Головна проблема в тому, що більшість «слуг народу» недосвідчені у парламентській політиці, за багатьма не помічена хоча б мінімальна громадська активність – це люди «ноунейми». Нові депутати навіть мало знайомі між собою. Відповідно, вони не матимуть особливої політичної ваги і, ймовірно, будуть слухняно натискати кнопку «підтримую» чи «не підтримую».

У такому випадку цілком можемо говорити не стільки про монобільшість у парламенті, скільки про те, що Україна стає де-факто президентською республікою. І центр прийняття рішень парламентом буде не під куполом Ради, а винятково на Банковій чи на Європейській площі.

Якщо події розгортатимуться за таким сценарієм, то особливо загрозливо звучать ідеї повністю зняти депутатську недоторканність. Це зробить обранців слабкими, а президенту дасть додатковий важіль тиску на Раду через керівників силових структур і генпрокурора.

Зняття недоторканності може перетворитися з демократичного інструменту на батіг для покарання «незручних» депутатів або опозиціонерів. Тому новим нардепам треба зважати на те, кого вони погодять на цю посаду. Без реальних гарантій захисту від кримінального переслідування опозиція не буде засобом стримування влади від зловживань.

Іронія долі в тому, що під

мовленості вплинуть на подальші голосування

Друга ідея, про яку говорять в команді президента – імперативний мандат. Зараз депутат може йти проти волі своєї фракції. Як максимум його можуть виключити з фракції і забрати керівну посаду в комітеті, а з імперативним мандатом не лояльний член фракції припинить бути депутатом. Ціна непослуху – мандат.

ЧИ ТАКА СТРАШНА МОНОБІЛЬШІСТЬ, ЯК ЇЇ МАЛЮЮТЬ?

Від монобільшості «слуг народу» в парламенті нікуди не подітися. Однак не так страшна сама монобільшість, як безпорадність опозиції на її фоні. Ризик того, що влада зосереджена в руках однієї партії, великий. Але чи стане він небезпечним, залежить тільки від самих «слуг».

Велика кількість депутатів однієї партії, їхня невідготовленість до роботи насправді спричиняє багато ризиків. Зокрема, можуть бути зайняті ключові посади, ігноровані ініціативи опозиції та проголосовані суперечливі законопроекти. Однак, якщо «слуги народу» налаштовані будувати демократію в парламенті, то цих ризиків вдасться уникнути.

«Ми повинні також розуміти той факт, що монобільшість не є монолітною і консолідованою, там багато різних груп впливу. Це є в певній мірі запобіжником від ризиків», – зауважує політичний експерт Олексій Мінаков.

У країнах із розвинутою демократією однопартійну більшість тримають у рамках конституції самостійна судова система, яка захищає громадян від зловживань влади, та опозиція, яка має широкі повноваження у парламенті.

У нас судова система слабка через корупцію й адміністративний тиск влади, а повноваження опозиції не забезпечені на рівні закону. Тому у нас є лише два балансири, які можуть стримувати монопартійну коаліцію. Перший – формальний: відсутність необхідної кількості голосів за зміну для Конституції. Другий – суб'єктивний: особиста відповідальність депутатів при голосуванні за закони, в тому числі, суперечливі.

Дарина РОГАЧУК,
Надія СУХА, «УП».

Ой горе тій чайці, часці небози, Що вивела чаєняток при битій дорозі Гетьман України Іван Мазепа про Україну

24 серпня незалежній Україні виповнюється 28 років. За цей час вона оформилася як парламентсько-президентська республіка, обрала шість президентів, ввела національну валюту і зайняла певне місце на міжнародній арені. Революція зідності 2014 року стала вирішальною віхою в становленні української нації, але, всупереч сподіванням, після перемоги Євромайдану країна не пішла вперед швидкими кроками. Для цього є багато причин, і найголовніша з них – це агресія Росії та Сході, яка триває вже понад п'ять років. А це – тотальна корупція. Здолаємо ці лиха – станемо суверенною державою. Своїми думками про незалежну Україну та її фермерів з читачами ділиться голова Дніпропетровської обласної асоціації фермерів та приватних землевласників Анатолій Гайворонський.

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА ОЧИМА ХЛІБОРОБА

Вже наступного року в країні почалося роздержавлення власності: українці побачили приватизаційні ваучери (1993 року такий папірець нібито коштував 10 млн. 50 тисяч крб., проте інфляція швидко знівельювала цю «вартість»). У результаті нікчемні папірці скупили за безцінь спритні приватні підприємці, які побудували державу олігархічного капіталізму. А мільйони українців так і не стали власниками своєї частки в держпідприємствах.

У сільському господарстві процеси роздержавлення колгоспів і радгоспів звелися до примітивного дербану, про який навіть згадувати соромно. Проте навіть на цих руїнах наші працьовиті селяни спромоглися заснувати таке прогресивне явище, як фермерство. Уже 28 років саме фермери надають державі посильну і навіть непосильну допомогу саме там і тоді, де вона цього найбільш потребує. Втім, адже фермерство далі скажу розлогіше, адже саме в нашій Дніпропетровській області, яка по праву завжди вважалася всеукраїнською житницею і кузницею кадрів, фермерський рух поширювався і продовжує поширюватися найбільш активно.

Вже з 1995 року Україну, як новообраного члена Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЄ), стали обкладати низкою зобов'язань у сфері реформування чинного законодавства на підставі норм і стандартів Ради Європи. Зокрема, щодо приватної власності на землю. Указ Президента України від 8 серпня 1995 року «Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам і організаціям» став початком певних перетворень у цій сфері, але борон, Боже, щоб не привели нас ці перетворення до гострянської війни за землю! Недарма ж останнім часом до нас унадилися всілякі зайжджі «експерти», готові безоплатно допомагати українським селянам одержати документи про право власності на землю (чи їм вдома немає роботи?). Чого це вони так замечулилися? Адже США чи будь-яка розвинута країна Заходу ніколи не викидали гроші на вітер. Отже, мають вони якийсь інтерес. У чому ж він? Щоб це зрозуміти, згадаймо, що найбільше в світі зацікавлений у тому, щоб Україна не мала власного хліба. Щоб купувала його за океаном, а не збивала ціни зерна на світових ринках власними врожаєм. З подачі різноманітних «агенцій» головною рушійною силою аграрної політики в Україні стали гроші і соціально-політичні технології. А прославляють такі тенденції (на жаль) деякі «жовті» ЗМІ.

Найголовнішими подіями наступних років стали Революція гідності, а потім – анексія Криму і війна на Донбасі. Фермери з першого дня збройної боротьби надавали їй надану українським воїнам таку підтримку, на яку неспроможна навіть держава з її бюджетом. Бо фермери НЕ КРАДУТЬ.

Водночас ні на мить не вщухала боротьба за сільськогосподарські землі. Продовжується вона й сьогодні, причому головною струмінною силою, яка всупереч порадам закордонних «експертів» відстоює українську землю, не даючи перетворити її на

товар, знову-таки виступають ФЕРМЕРИ.

Тема землі настільки болюча, що не зачепити її в цьому інтерв'ю просто неможливо. Вона хвилює кожного українця – від пересічного селянина до Президента. Мотивація у них різна, а земля – одна, українська. Про те, що вона найміворніша і може прогудувати сотні мільйонів людей, знали завойовники всіх часів, та тільки не розуміли вони, що оживуть сплюндровані кіньми й солдатськими чобітьми лани лише під ласкавими й дбайливими руками трудяв-українців. На жаль, досі немає відповіді на питання: потрібен ринок землі чи не потрібен? Сам відповідаю на нього: ринок землі потрібен, але такий, який суттєво відізнятиметься від нинішнього дербану, що провітає всупереч (чи під прикриттям) горезвісного мораторію. Парадоксально, але така ситуація найбільш підходить тим, хто має займати полярні позиції, а саме гігантським агрохолдингам і беззахисним селянам-пайовикам. Одні чудово справляються з роллю таких собі благодійників, а інші – з роллю новачасного пролетаріату. Економічна вигода від мораторію в тому, що бізнес має дешеву оренду за землю, котра в десятки разів менша, ніж у Європі. Дешеве використання землі зараз, по суті, є запорукою українського аграрного успіху. Відтак недобросовісний аграрний бізнес агресивно використовує родючість українських ґрунтів: посадив, зібрав (навіть при мінімальних витратах цю та вирості) – продав. А для чиновників вигода полягає в можливості розподіляти невикористані сільгоспземлі за корупційними схемами. З другого боку, в свідомість суспільства деякими політиками, особливо лівого спрямування, настійливо вбивається думка про безпеку, що криється за введенням купівлі-продажу землі. Мовляв, це призведе до масової скупівлі землі у селян олігархами та інноземцями, які, перетворившись таким чином у великих землевласників-паразитів, високою орендною платою обмежать доступ до землі тим, хто дійсно бажає

займатися аграрним виробництвом. Що ж, ринок то й ринок, але за умови чесної інвентаризації землі, створення єдиного земельного кадастру і першочергового права на придбану землю тими, хто працює на ній. Зокрема, фермерами та їх родинами, з безумовним правом успадкування. І проблема не в тому, бути чи не бути землі товаром. Нам, фермерам, зайвої землі не потрібно, натомість ми маємо право на створення державою умов не тільки для вільного продажу землі, а й для нормального господарювання та максимального обмеження потенційних негативних наслідків приватного землеволодіння.

Коли вже йдеться про обіг землі, то моя думка така: новий державній владі необхідно не вклонятися до ніг МВФ та закордонним «експертам», а досконало розібратися в історії земельного питання в своїй державі. Справа в тому, що вона, ота держава, проголосивши селян власниками землі, не створила жодних умов для реалізації ними свого права приватної власності. Земельні паї не були відразу виокремлені в натурі (на місцевості), а самі земельні ділянки не були інвентаризовані, отож отримання землі селянами викликало спротив з боку новостворених господарств, породжувало конфлікти. Не було створено земельного (іпотечного) банку для кредитної допомоги селянським (зокрема, фермерським) господарствам. Такого банку, орієнтованого на селян, немає й досі. Вони залишилися без необхідної в такій ситуації фінансової підтримки з боку уряду, не маючи змоги (без застави) взяти банківську позику, яка до того ж стала для них непідйомною (занадто дорогою). Ніхто їм не пояснив, що означає насправді мораторій на продаж землі. Цей акт, замість обіцяного захисту інтересів селян від олігархів та спекулянтів, породив так званий тінвовий (в обхід закону) ринок. Селян позбавили реального права власності на землю, а в цей час ділки від бізнесу скористалися корупційними можливостями переділу земельної влас-

ності (через зміну цільового призначення землі, механізм застави тощо).

Насамкінець – кілька слів про моє бачення причин занепаду села. Їх багато, і про них багато сказано й написано. Але найголовнішими причинами є дві – дурні при владі та занедбані дороги. Перших, як відомо, спеціально не вирощують, вони розмножуються самі. А ось про руйнування сільських доріг народ різне каже. Одні, переважно люди старшого віку, звинувачують у всьому нових сільгоспвиробників, яким нібито байдуже, що буде на місці даного села через кілька років: адже термін оренди землі у них до цього часу закінчиться, а потім вони матимуть щось інше. Можливо, навіть в якійсь іншій країні. Незадовільний стан доріг такі люди нерідко пов'язують із пересуванням важкої сільгосптехніки, на яку будівники доріг 20-30 років тому не розраховували. Це, вибачте, і так, і не так. Сучасні зернозбиральні комбайни мають власну масу в межах 10-12 тонн, а максимальна повна маса трактора-гіганта Fendt 900 Varjo не перевищує 18 тонн. До того ж, вага машин рівномірно розподілена не тільки по осях, а й по колесах, причому все виважене до грамів. Те ж саме можна сказати про інші імпортові сільгоспмашини. Шкоди сільським дорогам вони, звичайно, завдають, але не так ваговими показниками, як частими переїзденнями. Молодші селяни звично нарікають на місцеву владу: якби голова сільради, помітивши ямку на центральній дорозі села, знайшов відро цементу, двоє відер піску та одного робітника, завтра про цю дорожню перешкоду вже забули б. А хіба не змогли б цього зробити двоє-троє з тих молодиків, які днюють і ночують під сільським ганделиком? Проте складніше враження, що сільські дороги кінце потрібні одним лише хліборобам. І це гірка правда, адже без доріг вони не зможуть маневрувати технікою, забезпечити проведення польових робіт і, зрештою, вивезти врожай.

Вивозити врожай краще вагонами, це знають навіть діти. Але вагонів зазвичай не вистачає, та й станцій у нас не дуже густо, тож блаженні сільські дороги добувають вантажівками зернотрейдерів. Мені доводиться бачити на шляхах Дніпропетровщини зерновози з сумарною масою кукурудзи в кузові та причепі 105 тонн Звичайно, що сільські дороги таких великогазовиків довго не витримають. Навіть без спеціальних досліджень можна безпомилково передбачити, що ж дістануть мораторій на продаж землі. Цей акт, замість обіцяного захисту інтересів селян від олігархів та спекулянтів, породив так званий тінвовий (в обхід закону) ринок. Селян позбавили реального права власності на землю, а в цей час ділки від бізнесу скористалися корупційними можливостями переділу земельної влас-

Записав Володимир ЯРОШЕНКО.

Іван МОРОЗ

Продовження. Початок стор. 3

Всі четверо пасажирів, що беруть участь в спільній розмові, співчутливо заповідають пані Олесю, що таке право жінкам молоді слуги народу повинні повернути. Хоча й знали вже, що серед першочергових реформ, оголошених майбутнім головою Верховної Ради Дмитром Разумковим – політичної, освітньої та медичної – для найбільш необхідних, за даними соопиттувань, зарплатної та пенсійної реформ, місяця чомусь не знайшлося. Шкода. Для прикладу у Швеції

жінка, яка відпрацювала 30 років, має право вийти на пенсію на три роки раніше – в 57. Чому б у нас не запровадити норму, про яку прохає пані Олеся і тисячі інших жінок з вадами здоров'я, за плечима яких великий трудовий стаж?

– Жуки, як не стає бараболі, йдуть на сніг, на помідори, – снує далі нітку спільної розмови засмагла на городній праці пенсіонерка Надія з Бережанського району Тернопільщини. – Так і люди наші – немає доброго заробітку в Україні, то вони порозлазилися по полях, чехіях, німеччинах, англія і скрзія. У нашому селі влітку майже немає людей. Буває, хтось помре, то й з

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

Коли відкримася двері до розвинених європейських країн, багато наших молодих, повних сил громадян кинуться з жадібністю освоювати нові незаняті простори. Хотілось б все іти: їхній спосіб життя, культуру, традиції, зрозуміти - чому вони живуть краще, ніж ми. А над усім бачить маніла можливість заробітку. У той час, коли в нашій державі росли ціни на дріжджах, а платня за тяжку працю була і ніш це лишається, як кіт наплакав, у розвинених європейських країнах платили пристойній гроші, на які можна жити, а не виживати. Децю ідеалізований європейський світ вимиз з нашої країни мільйони громадян. І цей процес продовжується. Жодна влада його це не зупинила.

КОЖНОГО РАЗУ перед президентськими чи парламентськими виборами іде гучна політична тріскотня на тему покращення життя в Україні. Потім все відбувається з точністю до напакати, та й по всьому. Наші заробітчани, що повертаються періодично із заробітків додому, вже децю критичніше ставляться до життя «за бурою», до добре побачили всі його переваги і недоліки, які теж,

Коли потяг у даль загуркоче...

хати нікому винести та яму викопати. Спочатку йдуть за кордон чоловіки, самі. Потім дружину і дітей забирають. Коли-не-коли навідується додому, раз років на п'ять роблять в будинку ремонт. Воно без людей хата знає як – там піддується, а там віддується... Якщо в Україні не буде таких зарплат, як в Польщі, то люди наші і далі там робитимуть, а не вдома.

Тут, як кажуть, і до ворожки не треба йти, це гірка правда про нашу дійсність. З другого боку, закордонне заробітчанство в прибалтійських країнах, наприклад, суттєво зменшилося відтоді, як істотно зросла зарплата всередині країни. Тоді й заробітчани стали повертатися із коштами та розпочинати власні справи на рідній землі. Вочевидь, так буде і у нас, хоча до всього нам потрібна ще й реформа правоохоронної системи. А в поїзді вже лунають слова про найбільш сьогоденний біду України – військову агресію Росії.

– Довелося служити в морфлоті на Далекому Сході Росії. Я 1934 року народження, тож відбарабанив аж шість років, – пояснює жвавий, підтягнутий вуйко Яків з Дрогобича Львівської області. – Ото інколи кажуть про

велич Росії – ну в чому вона погана. Спочатку йдуть за кордон тисячі гектарів лісів Сибіру, охолоджені пожежами, не можуть загасити? Чи в тому, що організують війни і воюють люди? Воно без людей хата знає як – там піддується, а там віддується... Якщо в Україні не буде таких зарплат, як в Польщі, то люди наші і далі там робитимуть, а не вдома.

Тут, як кажуть, і до ворожки не треба йти, це гірка правда про нашу дійсність. З другого боку, закордонне заробітчанство в прибалтійських країнах, наприклад, суттєво зменшилося відтоді, як істотно зросла зарплата всередині країни. Тоді й заробітчани стали повертатися із коштами та розпочинати власні справи на рідній землі. Вочевидь, так буде і у нас, хоча до всього нам потрібна ще й реформа правоохоронної системи. А в поїзді вже лунають слова про найбільш сьогоденний біду України – військову агресію Росії.

– Довелося служити в морфлоті на Далекому Сході Росії. Я 1934 року народження, тож відбарабанив аж шість років, – пояснює жвавий, підтягнутий вуйко Яків з Дрогобича Львівської області. – Ото інколи кажуть про

решуче слід діяти і щодо Криму. Путін визнає, що він анексував півострів за допомогою «зелених людей». Добре, беремо до уваги. Раз ти порушив міжнародне право, норми життя між державами, тоді ніхто з тобою не повинен мати ніяких справ! Тобто нічого не купувати в Росії – нафти, газу чи будь-чого! Це все дуже просто зробити, не треба на Мінськ надіятися. І вона хутко з тлустої і гонористой зробиться шовковою!

Дійсно, тривалі тупикові переговори в Мінську вийшли лише Росії, бо виставляють її в ролі третьої сторони, а не учасника конфлікту, як є насправді. Мінська «пирма» ні до чого доброго не приведе. Шойно молодий президент В. Зеленський за результатами мінських переговорів дав команду на фронт «Не стріляти!» За кілька днів росіяни, знаючи, що опору з боку наших військ не буде, ввійли і поранили кілька наших воїнів...

Певно ж, стратегію закінчення війни вуйка Якова з Дрогобича слід негайно взяти на озброєння. І щоденно наполягати на її втіленні в життя ООН. Народ все знає, варто лише почути його.

Потрібні вдома перспективи для роботи і відпочинку!

пасажирів, що їхали з великими валізами переважно на заробітки до сусідніх країн. Далі до Трускавця вагон дішов майже порожнім, лишилося тільки четверо пасажирів. Мимоволі подумалося: зараз літо, пора відпочинку, а більшість українців женуть злидні на заробітки. Це не так давно у Трускавці працювали і були переповнені величезні санаторії, а зараз вони або закриті, або ледь-ледь живіють. Зарився також Верхній біовет, де лише Нижній. А все через нестачу відпочиваючих. Багато мешканців Трускавця надає власні квартири відпочиваючим, що приїздять до міста, намагаючись поправити своє фінансове становище.

Цікаво, що за останні роки збільшилася у Трускавці кількість відпочиваючих з-за кордону. У розрізі країн найбільше відпочивальників з Польщі, трохи менше з Білорусії, Молдови, Азербайджану, є і росіяни. Слід відзначити, що кількість інноземців із Польщі впродовж українських двох років має стрімку динаміку збільшення. Питомо вага поляків у загальній кількості інноземців у травні цього року сягає 60 відсотків. До прикладу 67% українців проводять відпустку в Україні, лише 33% можуть дозволити собі вирушити за кордон. Найчастіше наші люди йдуть на відпочинок на узбережжя Азовського моря і до Одеси. У п'ятірці лідерів це Львів, Харків і оздоровчальні центри Закарпаття. Про це йдеться у результативних опитуваннях порталу Picosi.com.

Із зарубіжних напрямків для відпочинку найпопулярнішими є Єгипет, Польща, Туреччина, Чорногорія і Греція. Рівно половина мандрівників полюбляють відпочивати на пляжі, трохи більше третини цікавляться пам'ятками, і лише 16% обирають активний відпочинок. У середньому відпустка коштує українцям майже 11 тис. гривень на людину. При цьому лише 12% опитаних вважають за краще не економити на відпустці. Задля цього заздалегідь бронюють теплі та купують квитки, а також шукають путівки зі знижкою. Вже у подорожі 21% українців шукають безкоштовні пам'ятки, 17% обирають малопулярні недорогі напрямки. Також 15% намагаються не подорожувати в розпал сезону. 48% українців можуть собі дозволити відпочинок не більш як сім днів. І лише 4% виділяють на відпустку понад два тижні поїзди. При цьому 27% заявили, що можуть відпочивати дачі на рік, а 9% – кілька разів на рік. Нас влада двоє привчала затягувати паски і потерпіти, ну ще трішки, ну ще кралиночку, а сама в цей час безсоромно жирувала. Поки така ситуація в країні продовжується і не з'являться перспективи для нормального життя в країні, будуть Майдани і масовий потік емігрантів з країни. Нова влада має поставити цьому край. Принаймні, модоль на те сподівається.

Без будь-кого з нас Батьківщина може обійтись, але будь-хто з нас без Батьківщини – ніщо Василь Сухомлинський

Інститут спадкування виник ще в стародавньому Римі, та почав свій розвиток завдяки римському приватному праву. Для людей з давніх часів та до теперішнього часу є дуже актуальна тема спадщини.

Що таке спадщина?

Згідно зі статтею 1216 Цивільного кодексу України спадкуванням є перехід прав та обов'язків (спадщини) від фізичної особи, яка померла (спадкодавця), до інших осіб (спадкоємців).

Спадкодавець – це фізична особа, права та обов'язки якої після смерті переходять до інших осіб. Спадкоємці – це особи, що набувають право на спадщину (особи, які є живими на момент відкриття спадщини, особи, що були зачаті за життя спадкодавця і народилися після відкриття спадщини, а також юридичні особи та держава). Право спадкування тісно пов'язане з правом власності, оскільки спадкування є одним із засобів набуття права власності.

До складу спадщини входять усі права та обов'язки, що належали спадкодавцеві на момент відкриття спадщини і не припинилися внаслідок його смерті. Проте, існують такі права та обов'язки, які не входять до складу спадщини. Статтею 1219 Цивільного кодексу України передбачено, що не можна успадкувати права та обов'язки, що нерозривно пов'язані з особою спадкодавця, особисті немайнові права; право на участь у товариствах та право членства в об'єднаннях громадян, якщо інше не встановлено законом або їх установчими документами; право на відшкодування шкоди, завданої каліцтвом або іншим ушкодженням здоров'я; права на аліменти, пенсію, допомогу або інші виплати, встановлені законом; (це не стосується таких виплат, налічених спадкодавцеві, але не отриманих їм за життя, – вони передаються членам його сім'ї, а у разі відсутності таких – включаються в спадок); права та обов'язки особи як кредитора або боржника.

Куди подавати заяву про прийняття спадщини?

Спадкоємець, який бажає прийняти спадщину, але на час відкриття спадщини не проживав постійно із спадкодавцем, має подати нотаріусу або в сільських населених пунктах – уповноваженій на це посадовій особі відповідного органу місцевого самоврядування заяву про прийняття спадщини.

Право на спадщину відкривається за останнім місцем проживання спадкодавця або ж, якщо воно невідоме, за місцезнаходженням нерухомого майна (його основної частини).

Як прийняти спадщину за законом та заповітом?

Подання заяви про прийняття або відмову в прийнятті спадщини

Особи, які хочуть прийняти спадщину, повинні звернутися з відповідною заявою до нотаріуса за місцем відкриття спадщини. Обов'язок звернення не поширюється: на осіб-спадкоємців, які постійно проживали разом зі спадкодавцем на час відкриття спадщини (на момент смерті). Такі особи приймають спадщину автоматично, якщо тільки не подали заяву про відмову від спадщини. Доказ спільного проживання – відмітка в паспорті про місце проживання, довідка житлово-експлуатаційної організації, правління житлово-будівельного кооперативу, відповідного органу місцевого самоврядування про те, що спадкоємець на день смерті спадкодавця проживав разом із цим спадкодавцем; на малолітніх, неповнолітніх, недієздатних осіб та осіб, дієздатність яких обмежено. Вони також вважаються такими, що прийняли спадщину автоматично, якщо від неї не відмовились.

Документи для вступу в спадщину

Перед відвідуванням нотаріуса варто заздалегідь підготувати документи для відкриття спадкової справи: паспорт та реєстраційний номер облікової картки платника податків спадкоємця; свідоцтво про смерть спадкодавця; заповіт, якщо такий є; якщо Ви вступаєте у спадок за Законом, візьміть документ, що підтверджує родинні відносини зі спадкодавцем: це може бути свідоцтво про народження або свідоцтво про укладення шлюбу і так далі; довідку з компетентних органів про те, хто проживав з померлим на дату смерті.

Це основні документи для того, щоб відкрити спадкову справу. При цьому також необхідно буде написати заяву про прийняття спадщини за законом чи за заповітом. Або написати іншу заяву, наприклад, про відмову від спадщини із зазначенням конкретної особи з кола спадкоємців, або без зазначення.

Строки подачі документів на спадщину

Строк прийняття спадщини становить 6 місяців із дня відкриття. Якщо протягом цього терміну спадкоємець не прийме спадщину, він втрачає право на її прийняття. Якщо спадкоємець проживав (був зареєстрований) зі спадкодавцем за однією адресою, вважається, що він автоматично прийняв спадщину, якщо не подав заяву про відмову від спадщини. Втім, якщо до складу спадщини входить нерухоме майно все одно доведеться подати заяву для переоформлення документів. В іншому разі спадкоємець не зможе надалі ним розпоряджатися. Варто зауважити, що в такому випадку заяву можна подати навіть після закінчення 6-місячного терміну.

Що робити, якщо строк для прийняття спадщини пропущений?

Подати позов до суду з проханням поновити пропущений строк для прийняття спадщини. Відповідно до частини 3 статті 1272 Цивільного кодексу України за позовом спадкоємця, який пропустив строк для прийняття спадщини з поважної причини, суд може визначити йому додатковий строк, достатній для подання ним заяви про прийняття спадщини. Отже, поважними причинами пропуску строку для прийняття спадщини є причини, пов'язані з об'єктивними, непереборними,

істотними труднощами для спадкоємця на вчинення цих дій, які має оцінити суд з урахуванням доводів та заперечень учасників справи та врахувавши її фактичних обставин.

До можливих поважних причин можна віднести наступні: тривалу хворобу, що обмежує можливість пересування; довгострокове відраження; знаходження в місцях позбавлення волі; незнання про те, що родич помер (наприклад, вам не повідомили про це інші родичі); Чинне законодавство не містить виключеного переліку таких поважних причин фактично ставлячи поняття оцінки такої поважності на розсуд суду. Проте постійне проживання за кордоном не є поважною причиною для визначення додаткового строку для прийняття спадщини. Важливо розуміти, що судом не можуть бути визнані поважними такі причини пропуску строку для подання заяви про прийняття спадщини, як:

- юридична необізнаність позивача щодо строку та порядку прийняття спадщини;
- необізнаність особи про наявність спадкового майна;
- похилий вік;
- непрацездатність;
- встановлення судом факту, що має юридичне значення для прийняття спадщини (наприклад, встановлення факту проживання однією сім'єю);
- невизначеність між спадкоємцями, хто буде приймати спадщину;
- відсутність коштів для проїзду до місця відкриття спадщини;
- несприятливі погодні умови

Прийняття спадщини за законом

За Цивільним кодексом, існує черговість спадкування, пов'язана зі ступенем споріднення, за якою претендентами на майно можуть бути спадкоємці кількох черг. Особливість черговості полягає в тому, що поки існує хоча б один спадкоємець попередньої черги, спадкоємцям наступної черги можна ні на що не розраховувати. Всього існує п'ять черг спадкоємців за законом. Перша черга включає: батьків, другого з подружжя (йдеться тільки про офіційно зареєстрований шлюб) і дітей. Що стосується дітей, то не має значення, від якої вони шлюбу. Головне, щоб у їхніх свідоцтвах про народження

спадкодавець був записаний як батько.

У другу чергу успадковують рідні брати/сестри, дід/баба спадкодавця.

У третю чергу входять рідні тітка й дядько.

У четверту чергу право успадкування мають особи, які проживали зі спадкодавцем однією сім'єю не менше п'яти років до відкриття спадщини.

Нарешті, п'ята черга – це всі інші спадкоємці: племінники, троюрідні онуки та інші близькі особи. У цю ж чергу входять особи, які перебували на утриманні спадкодавця і не були членами його сім'ї.

Прийняття спадщини за заповітом

Зазвичай оформлення спадщини за заповітом проводиться у нотаріуса за місцем проживання спадкодавця. Заповітом є особисте розпорядження фізичної особи на випадок своєї смерті. Заповідач має право у будь-який час скасувати заповіт, а також у будь-який час скласти новий заповіт. Заповіт, який було складено пізніше, скасовує попередній заповіт повністю або у тій частині, в якій він йому суперечить. Кожний новий заповіт скасовує попередній і не відновлює заповіту, який заповідач склав перед ним. Окрім цього, спадкодавець може заповісти своє майно не тільки родичам, а й конкретним організаціям або державі.

Відмова нотаріуса вчинити нотаріальні дії

Нотаріус може відмовити Вам у вчиненні нотаріальних дій у разі: Пропущення 6-ти місячного строку для прийняття спадщини; недоведеність родинних зв'язків між спадкодавцем та спадкоємцем; відсутність правовстановлюючих документів на нерухоме майно, необхідних для вчинення нотаріальних дій. Ці підстави не є вичерпними, але з кожної ситуації є вихід, наприклад подати заяву до суду про встановлення факту родинних зв'язків, або подати позов до суду про поновлення строків для прийняття спадщини.

Підсумок

Окрім того, найкращим способом вирішення вашої проблеми є звернення до професійного юриста для отримання консультації.

За інформацією порталу «Протокол».

Пенсіонери звільняються від сплати земельного податку

Головне управління ДФС у Дніпропетровській області інформує, що від сплати земельного податку звільняються: інваліди першої і другої групи; пенсіонери (за віком); ветерани війни та особи, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» фізичні особи, визнані законом особами, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи. Отже, фізичні особи, які вийшли на пенсію не за віком (за вислугу років, по інвалідності, у разі втрати годувальника тощо) не мають право на пільгу щодо сплати земельного податку.

При цьому фізична особа для отримання пільги щодо сплати земельного податку має подати до контролюю-

ючого органу за місцезнаходженням земельної ділянки заяву довільної форми про надання пільги та документи, що посвідчують її право на пільгу (пенсійне посвідчення (за віком)).

Звільнення від сплати податку за земельні ділянки поширюється на одну земельну ділянку за кожним видом використання у межах граничних норм, а саме:

- для ведення особистого селянського господарства – у розмірі не більш як 2 гектари;
- для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка): у селах – не більш як 0,25 га, в селищах – не більш як 0,15 га, в містах – не більш як 0,10 га;

- для індивідуального дачного будівництва – не більш як 0,10 га;

- для будівництва індивідуальних гаражів – не більш як 0,01 га;

- для ведення садівництва – не більш як 0,12 га.

При цьому, до переліку видів земельних ділянок, щодо яких фізичні особи мають право на пільги зі сплати земельного податку, не включено земельні ділянки, що утворилися за рахунок переданих за рішенням відповідної ради земельних часток (паїв).

Зазначена норма передбачена п. 281.1 п. 281.2 ст. 281 Податкового кодексу України.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Барбарис: посадка насіння під зиму

Висівати барбарис під зиму рекомендується тоді, якщо ви хочете заощадити час у весняну пору

Як правильно виростити барбарис з насіння, якщо робота передбачає підзимову сівбу? Розповідаємо про правила і нюанси агротехніки і про те, які сорти барбарису для цього краще вибрати. Висівати барбарис під зиму рекомендується в тому випадку, якщо ви хочете заощадити час у весняну пору, коли вже готові сіяння потрібно буде переміщати у відкритий ґрунт.

ЯКІ СОРТИ БАРБАРИСУ вибрати для підзимового посіву?

Існує думка, що сорти барбарису з бордовим листям більше підходять для посіву під зиму, ніж сорти із зеленим листям.

Однак насправді все залежить від морозостійкості конкретного сорту барбарису. Тому для підзимового посіву в середній смузі краще вибрати сорти таких видів, як барбарис амурський, барбарис канадський, барбарис корейський, барбарис звичайний і барбарис сибірський. У північних регіонах навіть морозостійкі сорти барбарису можуть підмерзати.

Підготовка до посіву

До збору барбарису на насіння приступають в листопаді — на початку грудня. Зібрані плоди кладуть у миску і злегка розминають, намагаючись не пошкодити насіння. Після цього залишають в теплому місці на кілька днів для бродіння, щоб можна було легко відокремити мезгу від насіння. Це робиться за допомогою сита, потім насіння занурюють у воду для того, щоб їх промити і визначити, чи придатні вони для сівби: насіння опиняться на дні ємності, порожні ж спливають на поверхню. Завершує підготовку насіння до посіву їх підсушування до силучості. Насіння, підготовлені цим методом, мають до 95% схожості. Якщо ж ви збираєтеся посіяти їх навесні, то їм потрібне попереднє витримання в приміщенні з певною температурою — від двох місяців до півроку.

Як правильно посіяти насіння барбарису

Посіяти насіння барбарису можна двома способами. У першому випадку їх висівають в розсадні горщики або ящики із сумішшю, що складається із садової землі і піску в рівних пропорціях. У другому — прямо у відкритий ґрунт, при цьому насіння від м'якоті можна не відокремлювати. Земля в обох випадках повинна бути пухкою, а насіння поміщають на глибину близько см. При посіві в тару барбарис прикопують в саду, однак якщо поміщають у відкритий ґрунт, то його розпушують над материнським кущем, а засіяну борозенку вкривають шаром землі і снігу, якщо він уже випав.

Як доглядати за барбарисом при підзимовому посіві

Якщо ви посіяти насіння барбарису під зиму, то його сіяння з'являться вже на початку — в середині літа. Догляд за ними полягає в постійній прополці бур'янів, регулярному поливі паростків, а також періодичній літній обробці розчином гумінових кислот за інструкцією. Якщо зазначеним способом ви розповсюджуєте червонолистий барбарис, то аналогічне забарвлення буде мати приблизно третина вирощеного матеріалу. Інші сіяння можуть мати зеленуватий або помаранчевий відтінок листя.

Сторінку підготувала Анна МЕЛЬНИК.

Нарешті, улюблена дитина виросла і на порозі шкільне життя. Кожна мама турбується про здоров'я своєї дитини: першокласника чи випускника. Протягом усього шкільного періоду життя сімей змінюється кардинально, тепер все підпорядковується шкільному календарю: планування відпочинку, виконання домашніх завдань або ж проведення дозвілля.

Але основною причиною для занепокоєння батьків все ж залишається тема харчування. Вона стала особливо актуальною вже зараз, коли почало відкриватися безліч кіосків швидкого харчування, а також з'явилися всілякі смакові добавки, які просто «затягують» школярів.

Якому харчуванню довіряти батькам школяра

Багато мам довірять харчуванню шкільній їдальні, де всі продукти свіжі, а раціон різноманітний. Але є батьки, які категорично проти шкільного харчування і дають своїм дітям їжу з дому. Хто ж правий? І як розібратися з такою дилемою?

Всіх без винятку дітей об'єднує одне — зростаючому організму необхідно повноцінне, збалансоване харчування для здоров'я, що містить мікроелементи і вітаміни. Тільки так організм школяра буде справлятися з поставленими перед ним завданнями і навантаженнями як розумовими, так і фізичними.

Режим харчування

Необхідно дотримуватися певного режиму харчування. В середньому на день чотирьох прийомів їжі достатньо. Калорійність страв для кожного окремого віку своя. З такою таблицею і розрахунками маму може познайомити лікар-педіатр або шкільна медсестра, а далі вже залишається просто підраховувати калорії. У середньому школяреві від семи до одинадцяти років необхідно 2350 кілокалорій, а тим, хто старше одинадцяти років — 2713 кілокалорій на добу. Але, безумовно, юному футболістові необхідно більше енергії, ніж дівчинці, яка ходить на гурток малювання.

Режим буде формуватися від того, де більшу частину часу проводить школяр. У будь-якому випадку, сніданок буде проходити вдома, а ось обід і, можливо, полуденок — в школі.

Раціон харчування учнів

Необхідно не забувати простежувати раціон. Його принципи залишаються однаковими для будь-якого віку. Якщо за молодшими школярами стежать більш ретельно, то підлітки звикають замінювати обіди чипсами або шоколадками. Ось з такими дітьми необхідно проводити індивідуальні бесіди.

Основні прийоми їжі

Обов'язковою умовою перед походом до школи є сніданок. Він повинен бути корисним і ситним: яйця, запіканка, каша. Запивати найкраще чаєм чи какао. Сніданок пропускати не можна — цей постулат повинен стати правилом у сім'ї. Обід формується з різних страв. Обов'язково має бути рідке і салат. До гарніру можна подавати м'ясо, рибу та інші корисні продукти. Полуденок найчастіше повинен складатися з вуглеводів. Це може бути булочка, сирники, сухі фрукти. Вечеря не повинна бути дуже ситною. За дві години до сну їсти не можна.

Склад раціону

Раціон учня повинен складатися продумано. У ньому потрібно поєднувати жири, білки, вуглеводи, клітковину, мінерали і вітаміни. Щоб обов'язкові компоненти потрапляли в організм дитини, варто правильно організувати харчування. В меню обов'язково включають овочі, фрукти, крупи, м'ясо, рибу, молочні продукти, горіхи.

Обов'язковою умовою має стати насичення організму рідиною. До неї належить звичайна вода, близько півтора літрів на день. Водого не можуть вважатися супи, чай, напої.

Особливо потребує зростаючий організм вуглеводів і білків. Саме білки будують клітини організму, допомагають зміцнити імунітет і підвищити захисні сили. Вуглеводи дарують чудовий настрій і активність.

Варто включати в меню жири. Їх потребують багато органів, а також від них залежить хороша пам'ять,

обов'язкові всі. Вершкового масла багано вживати десять грамів на день.

Способи приготування їжі

Особливу увагу варто приділити способам приготування їжі. Найкраще парити, тушкувати або варити. Прагніть менше використовувати смаження. Ці способи приготування корисні і зберігають більше вітамінів у продуктах.

Так, приготувати їжу можна швидко і легко, хоча багато хто сперечаються на цю тему. Варити і запікати іноді навіть швидше, ніж посмажити. Вчасно згадайте про здоров'я вашого школяра і відстаньте пароварку або мультиварку. Ці прилади допоможуть швидко й якісно приготувати абсолютно будь-яку страву.

Що додати і прибрати з раціону

Назавжди приберіть з меню продукти, які шкодять здоров'ю

Харчування школярів

Скільки і чого саме потрібне дитячому організму

активність. Два-три рази на тиждень школяр повинен вживати рибу, особливо жирну. Вона містить жирну кислоту омега-3, що є обов'язковою для молодого організму.

Добове споживання продуктів для дитини

Багато дієтологів говорять про добову норму споживання. Що це таке? Це певна кількість продуктів або грамів, необхідних для дорослого або дитини. Щодня учень повинен з'їдати від двох до чотирьох фруктів, від трьох до п'яти овочів, яйце, двісті грамів м'яса, вісімдесят грамів риби, злакових — п'ятдесят грамів і сто грамів хліба. З молочних продуктів

вашого учня. Все одно користі від них немає, а багато протипоказань. Після неправильної їжі обов'язково постраждає травна система. До поганих продуктів відносять: газовані води, чипси, ковбасні вироби, шоколадки, жирне і смажене м'ясо. Забороненим є фастфуд, який багатий на трансжири.

Якщо школяр займається спортом, то його харчування повинне бути продумане більш ретельно. Порадьтеся з тренером. Найчастіше таким дітям необхідно збільшувати кількість білка, вуглеводів. Обов'язково поповніть меню мультивітамінами.

Обласна щотижнева газета «ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983930. Тираж 10565

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
©Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

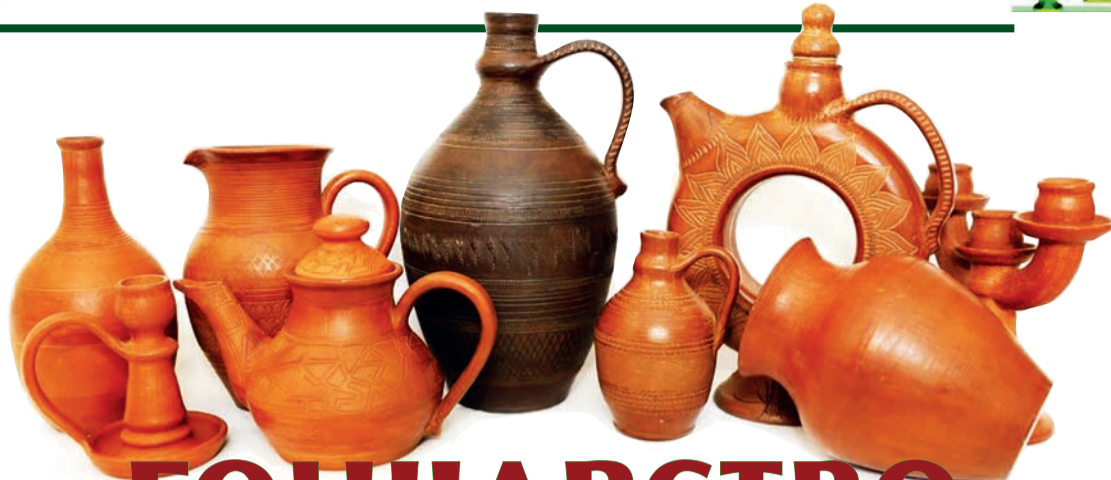
Шукаєте бізнес-ідеї? Гончарство - це насправді прибутково і цікаво! Доводилося спостерігати за роботою гончара? Крутиться коло і шматок глини під руками майстра ніби за помахом чарівної палички, не поспішаючи, перетворюється в оригінальну вазу або чашу. Чарівне видовище. Гончарний круг, немов машина часу, переносить нас у далеке минуле. У минулі часи професія гончара вважалася почесною. І в наші дні в цій справі можна побудувати цікавий і прибутковий бізнес.

ГОНЧАРСТВО – одне з найдавніших ремесел на землі. Наші предки ліпили вручну необхідні в побуті предмети спочатку навіть не з глини – використовували пташиний послід, змішаний з пухом і шкаралупою яєць, а також зі стулками раковин прісноводних молюсків. Глина застосовувалася як домішка для зв'язки. Тільки через тисячоліття людина зрозуміла, що цей природний матеріал може служити головною сировиною для виготовлення виробів. Стародавні глиняні вироби відрізнялися красою і правильністю форм, оскільки були зроблені руками.

Важливі етапи у розвитку гончарного ремесла, які перетворили його на справжнє мистецтво, – поява гончарного круга, а також особлива технологія випалу. Завдяки цьому глиняні вироби стали симетричними і витонченими, а випал надав їм міцність і водостійкість. І хоча пристосування для гончарної справи згодом удосконаливалися, сама технологія століттями залишалася незмінною. Цікавий факт – спочатку гончарною справою займалися в основному жінки, але після появи гончарного круга це ремесло стало чоловічим заняттям.

Історія гончарної справи дуже різноманітна і у кожного народу вона своя. Гончарі виготовляли в основному посуд та інше кухонне начиння – глечики, тарілки, горщики і т.д. Поява нових матеріалів поступово витіснила з ужитку глиняний посуд. З життя міських жителів вона пішла майже повністю. Хоча хороші господині знають, що в глиняному глечикі молоко довше не кисне, а в глиняному горщику каша виходить більш розсипчаста і смачна.

Але все ж гончарне мистецтво не пішло в небуття. І останнім часом став знову спостерігатися сплеск інтересу до роботи з глиною. Зараз це оригінальне ремесло розвивається в наступних видах: випуск сувенірної продукції; виготовлення ексклюзивних виробів з глини на замовлення; відкриття студії або школи гончарної майстерні – можна придбати франшизу і скористатися допомогою і досвідом тих, хто вже налагодив даний вид бізнесу; ведення гуртків із гончарної справи; проведення майстер-класів для охочих;

ГОНЧАРСТВО. Варіанти заробітку

організація виставок та конкурсів; здача в оренду приміщення і обладнання. Один або декілька з цих напрямків можна покласти в основу створення своєї бізнес-ідеї, пов'язаної з гончарним ремеслом. Почати краще з гончарної майстерні, в міру її розвитку відкриваючи для бізнесу нові можливості. Перед тим, як з головою зануритися в гончарство, в ідеалі варто стати гончарем, як мінімум – освоїти навички гончарного ремесла. Навіть якщо ви плануєте бути тільки організатором, потрібно добре знати технологію і добре уявляти собі весь процес виготовлення виробів з глини.

Підбір приміщення

Гончарна майстерня повинна розташовуватися в потрібному приміщенні. Її розташування не має принципового значення, але добиратися до майстерні повинно бути зручно. Можливо, згодом ви відкриєте при майстерні магазин або студію, тоді зручність під'їзду позитивно вплине на потік клієнтів. Крім того, в майстерню завозиться сировина, а з неї вивозиться готова продукція. Площа майстерні повинна бути мінімум 70-100 кв.м і складатися з двох, а краще з трьох приміщень: виробничий цех (45-55 кв. м); склад сировини та готової продукції (25-30 кв. м); цех для глазурування виробів – глазур містить свинець та інші шкідливі речовини, тому працювати з нею потрібно з дотриманням техніки безпеки і з використанням респиратора. Обов'язкова вимога до цеху – хороша вентиляція, знаходження на нижньому поверсі будівлі, наявність всіх комунікацій.

Придбання обладнання

Вам будуть потрібні: гончарний круг; форми для виробів; верстат для замісу; муфельна піч; набір інструментів для гончарних робіт; ваги; глазури, фарби, пензлі. Крім цього, потрібні робочі столи і стільці, стелажі, полиці, шафи. Вибирати професійне обладнання краще під керівництвом досвідченого майстра. Для початку роботи можна придбати обладнання б/у.

Пошук сировини

Глина зустрічається повсюдно. У сирому вигляді вона буває: біла, сіра, блакитна, зелена, чорна, коричнева, жовта, червона. Досвідчені майстри найчастіше використовують червону глину. Тип глини, який ви виберете для роботи, вплине на вибір обладнання для майстерні, а також на його ціну. Кращий варіант – знайти постійне джерело, звідки ви будете брати сировину. Геологи можуть розповісти про поклади глини у вашій місцевості.

Підбір персоналу

Ви можете працювати самостійно, але якщо планується масштабний проект, без персоналу не обійтись. Кількість працівників залишається на ваш розсуд. Як правило, в невеликому цеху працює 4-7 осіб.

Пошук каналів збуту

Куди можна здавати вироби з глини: в різні магазини і сувенірні лавки; відкрити свій магазин при гончарній майстерні; створити сайт і реалізовувати

товари через інтернет. Сайт можна використовувати і для реклами своєї продукції; створення клієнтської бази для виготовлення та продажу ексклюзивних виробів – це можуть бути як приватні особи, так і фірми, які замовляють вироби зі своїм логотипом для різних цілей. Технологія виготовлення глиняних виробів складається з декількох етапів: з'єднання глини з водою для отримання розчину певної консистенції; сам процес отримання виробів – посуду на гончарному крузі або різних фігурок за допомо-

гою спеціальних формочок на робочому столі; сушка виробів, щоб зникла зайва волога; випал у печі; розфарбовування та декорування виробів. Щоб займатися гончарним ремеслом у домашніх умовах, потрібно мати можливість: зберігати запас сировини і готової продукції – потрібне місце; розмістити муфельну піч для випалювання виробів – також потрібно місце, а оскільки піч електрична, збільшиться навантаження на електропроводку в будинку. Крім того, потрібно розуміти, що запаси глини створюють зайве забруднення. Фахівці не рекомендують перетворювати в майстерню своє житло, але остаточне рішення приймати вам. Досвід показує, що ті, хто починає займатися гончарним ремеслом в своєму житлі, швидко приходять до того, що для цього заняття потрібно підшукати інше приміщення.

Як зробити гончарний круг у домашніх умовах

Багато людей, які починають займатися гончарною справою, вважають, що покупка гончарного круга – занадто дороге задоволення і намагаються зробити його самостійно. Гончарний круг, зроблений своїми руками, не зрівняється з професійним, але для реалізації творчого потенціалу він цілком підійде. Однак, якщо ви плануєте запускати серйозний бізнес, краще придбати професійне обладнання. Вважається, що вкладення в устаткування – це інвестиції в майбутнє, тому на ньому не слід сильно економити.

Як ліпити з глини в домашніх умовах

Ліпити з глини в домашніх умовах можна швидше для розваги, а не для серйозних занять гончарною справою. Хоча якщо ви будете використовувати для ліплення полімерну глину, то налагодити виготовлення невеликих сувенірів і прикрас цілком можливо в домашніх умовах.

Де пройти навчання гончарної справи

Оскільки інтерес до гончарної справи останнім часом все більше зростає, в різних містах з'являється безліч курсів, шкіл і студій з навчання цьому ремеслу, проводиться багато майстер-класів. Пропонуються програми навчання різного рів-

ня (від самих азів до профі) і різних цінкових категорій. Можна спробувати вивчити ази гончарства самостійно за допомогою статей та роликів, розміщених у вільному доступі в інтернеті. Але найкращий спосіб навчання гончарному ремеслу – брати уроки у кваліфікованого майстра. Він дасть теоретичні знання по роботі з глиною і продемонструє все на практиці. Цей варіант буде найдорожчим, але і найбільш ефективним. Пройти навчання можна через скайп. Якщо ви знайомі з азами гончарної справи і хочете розвиватися далі, то краще за все шукати майстрів гончарного мистецтва і брати у них уроки або записуватися на майстер-класи. Знайти гончарів-професіоналів можна на різних заходах про гончарство – виставках, фестивалях, з'їздах, які в останні роки часто проводяться в Україні.

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» до кінця року можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.